

No som de la màfia

No som de la màfia, però la vida valenciana ens empeny a portar una doble comptabilitat. A tenir una doble vida en el sentit econòmic, però també en el sentit educatiu, cultural, empresarial, fins i tot en la manera de viure el lleure, i no diguem el sexe. Foi, vivim en la frontera de l'esquizofrènia, els valencians.

No som de la màfia, però la vida valenciana ens empeny a portar una doble comptabilitat. A tenir una doble vida en el sentit econòmic, però també en el sentit educatiu, cultural, empresarial, fins i tot en la manera de viure el lleure, i no diguem el sexe. Foi, vivim en la frontera de l'esquizofrènia, els valencians. La vida oficial, que els cronistes van anotant en llibres blancs, polits i de transparència escassa, té la capacitat d'aprovar grans pressupostos, de legislar i de governar els valencians (gronxant-los o collant-los a son albir), des de la Generalitat, les Corts i els altres poders. Però hi ha una altra vida que solament s'escriu en llibres petits (en realitat són quaderns tirant a llibretes) que representen un altre estil de comptabilitat, que una part de la societat civil va tirant endavant, escurant-se les butxaques doblement, demanant esforços suplementaris, esprement-nos a base d'idees i maneres fins a límits elàstics. Fet i fet, és habitual d'anar fent programes paral·lels als que marca la vida oficial de torn, representada pel govern valencià i l'oposició majoritària. Cultura, educació, empresa, lleure..., no hi ha àmbit valencià que no compte amb una doble personalitat i un programa doble. Poca broma, perquè això significa que una part important de la societat valenciana viu d'esquena a la vida oficial, gairebé d'esquena a la 'legalitat' per poder sobreviure, amb més o menys dignitat. Començant per l'escola i continuant per la Cultura, ens obliguen a organitzar programes paral·lels al marge dels silencis i de les prohibicions habituals: aquest cap de setmana, sense anar més lluny, el festival de cinema Inquiet i els Premis que organitza la centenària Societat Coral el Micalet; l'altra setmana, el macroconcert a Llíria o l'actuació de Raimon, no gaire més lluny els premis Octubre o els premis Bromera, són exemples que figuraran en una comptabilitat cultural de llibres oficiosos, sense despesa en els paraments públics, silenciats pels grans mitjans, malgrat que mereixen com tants altres una informació destacada. També la vida empresarial té, al marge d'organitzacions oficials antivalencianes, una doble vida de més amplitud moral i social. A més, molts mitjans públics i privats exerceixen també la doble informació a partir d'un equilibri impossible: d'estar al costat dels uns o dels altres, l'oficial i l'oficiós, i ja sabem qui paga més i qui paga millor, quan parlem de premsa i d'informació. La mediocritat no està en l'ofici, naturalment, sinó en la manera d'exercir-lo. El perill de les vides paral·leles va accentuant-se cada dia, a València. I malgrat la bona voluntat i la professionalitat de molts sectors, la vida de doble cost és cara de mantenir, en tots els sentits, esgotadora i ruïnosa. La cosa més probable és un final d'esquizofrènia. De traca i mascletada.

3 desembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)